

Voorjaarsconcert

OVERIJSSELS KAMERKOOR

Dirigent Eugène van Boheemen

Piano Philine Coops

Thy soul is safe enough

Zondag 10 maart 2024 15:30 | Pancratiuskerk Diever

Zaterdag 16 maart 2024 20:00 | Plantagekerk Zwolle

werken van Bach, Bennett, Brahms, Dvořák & Janáček,
Gjeilo, Ivanovs, Kuula, Mendelssohn en Vasks

PROGRAMMA

Es ist genug; so nimm, Herr, meinen Geist	J.S. Bach (1685-1750)
Prelūdija	Jānis Ivanovs (1906-1983)
Sanctus London	Ola Gjeilo (1978)
Agnus Dei	Ola Gjeilo (1978)
Herr, sei gnädig	Felix Mendelssohn (1809-1847)
Warum ist das Licht gegeben dem Mühseligen?	Johannes Brahms (1833-1897)
Paimentunnelma	Toivo Kuula (1883-1918)
Soikaa Kellot	Toivo Kuula (1883-1918)
Klusās dziesmas	Pēteris Vasks (1946)
Es saß ein Schneeweiß Vögelein	Johannes Brahms
A good night	Richard Rodney Bennett (1936-2012)
Tundra	Ola Gjeilo (1978)
Sechs Klänge aus Mähren	Leos Janáček (1854-1928) Antonin Dvorák (1841-1904)

“Thy soul is safe enough”.

Het motto van dit concert is een zin uit het gedicht van de Engelse dichter Francis Quarles (1592-1644). Richard Rodney Bennett zette het in 1998 op muziek ter nagedachtenis aan Linda McCartney, de jong gestorven vrouw van Beatle Paul McCartney. De woorden ademen verdriet maar ook vertrouwen en zoete herinnering. Een onherroepelijk afscheid, scheiding, dat wel, en daarbij muziek die troost. Deze thema's gaan we in dit programma meer tegenkomen.

Bij Bach horen we dat de troost de hereniging is met God en dat verdriet iets is voor de achterblijvers.

Bij een vocalise is er geen eenduidig verhaal, alleen maar klank. In het geval van Prelūdia van Jānis Ivanovs is er wél de titel: prelude. Wat zoiets wil zeggen als: er staat wat te gebeuren, je kunt het zelf invullen. Mooie akkoorden, laten ze “vertroosten”. (Wat doet denken aan het boekje ‘Vertrouwingen’ van de Belgische psychiater Dirk de Wachter, waarin hij schrijft over zijn ziek zijn en zijn zoektocht daarbij naar troost in o.a. literatuur, beeldende kunst en muziek. Een aanrader.)

Op 9 november komt de Noors-Amerikaanse componist Ola Gjeilo naar de Dominicanenkerk in Zwolle. Zes koren, die ieder twee werken van hem zullen zingen, werken dan een weekend aan zijn muziek en krijgen les van de componist. Bijzonder: wanneer krijg je een componist te spreken en wanneer komt hij persoonlijk in jouw stad zijn werk toelichten en je vertellen wat hij ermee wil? Stel je dat eens voor bij bijv. Bach?

U hoort vandaag de twee werken die wij ook in november gaan zingen, de traditionele oeroude teksten uit het misformulier: Sanctus en Agnus Dei in een eigentijds muzikaal jargon.

“Herr, sei gnädig” van Mendelssohn is een werk dat mij terug brengt naar een van mijn eigen eerste ervaringen met ‘in een koor zingen’. Wij zongen dit mijn studententijd; ik zie mijzelf weer in volle overgave staan bij de tenoren: “mit dei-ei-einem Gei-ei-eist”, onuitwisbare herinnering.

Vandaag is het voor mij een ‘opstapje’ naar “Warum ist das Licht gegeben dem Mühseligen?”. In beide werken begint het koor met een uitroep:

“Herr, Herr” en “Waaaaarum?”. Zo menselijk deze vraag; waarom toch?

En dan dat vraagteken, probeer maar eens een vraagteken te zingen.

Het is een magistraal motet van Brahms in 4 delen. Voor mij gaat het over

mensen die eigenlijk niet of niet meer willen leven, een groot verdriet met zich mee dragen, ongeneeslijk ziek zijn, depressief, wanhopig op zoek naar zingeving, troost. Net als bij Bach is de *dood* hier *slaap* geworden. (Zie “Over Brahms” door onze theologisch meest geschoolde zanger.)

Het is fijn om in dit concert de dames en de heren muzikaal ook apart te presenteren. De heren zingen in het Fins over een jong gestorven bruid en een rouwende bruidegom in een rauwe wereld. De dames zingen over het weidse, koude en ruige toendra-landschap.

Vervolgens hoort u een volkslied in een zetting van Brahms: een onmogelijke liefde in romantische metaforen.

In de “zachte liederen” van Pēteris Vasks uit 1992, horen we typische opeenvolgende “Vasks”-akkoorden die letterlijk de tekst volgen. De tekst is óók rijk aan metaforen die door de enorme intimiteit van de klank illustratief versterkt wordt. De teksten stammen uit de tijd van de Sovjetoverheersing, een zwarte periode voor de Baltische staten (Estland, Letland en Litouwen) en zijn geschreven door twee verschillende Letse dichters. Schrijnende teksten waarbij in de muziek, wat mij betreft, troost en hoop op betere tijden doorklinkt.

Dan moet ik altijd weer het verhaal met u delen over de uiteindelijke “Baltische lente” in de zomer van 1989, toen 2 miljoen mensen een zingende menselijke ketting vormden van 600 kilometer, hand in hand dwars door de Baltische staten, de hoofdsteden met elkaar verbindend. Dit voltrok zich een paar maanden voor de val van de Berlijnse muur in november van dat jaar, hetgeen uiteindelijk ook voor de Balten bevrijding betekende. Er zijn filmpjes op YouTube waarbij de ketting gevolgd wordt, vanuit een helikopter geschoten.

“Thy soul is safe enough”, ons motto. Het gedicht klinkt bijzonder modern voor begin 17e eeuw en lijkt toegespitst op de jong gestorven musicienne. Haar lach, haar stem, in zoete slaap... troost.

Tot slot zingen we 6 liederen uit Moravië (oost Tsjechië). De door Antonin Dvořák als duetten geschreven muziek werd voor koor bewerkt door Leos Janáček (1854-1928); de pianopartij is de oorspronkelijke van Dvořáks hand. Bij deze schijnbaar vrolijke liederen zien we ook weer onze thema's terugkomen; onmogelijke liefde, afscheid, verlangen, hoop, menselijke thema's die hier, zoals de romantiek ons vaak presenteert, prachtig in

metaforen uit de natuur en de seizoenen voor ons zijn gedicht.
Ik wens u veel luisterplezier en hopelijk doet u weer muzikale ontdekkingen, en misschien is er vertroosting.

Eugène van Boheemen

Hoop

Diep in onszelf dragen wij de hoop.
Is ze niet daar, dan is ze nergens.

Hoop is een bewustzijn
en staat of valt niet met wat er in de wereld gebeurt.

Hopen is voorspellen noch voorzien.
Hoop zit ons in de ziel, in het hart gegrift.
ligt voor anker voorbij de horizon.

Hopen, in deze diepe en krachtige betekenis,
is anders dan blij zijn om wat goed gaat
of je graag inzetten voor wat zeker succes heeft.
Hoop is de kunst om ergens aan te werken
omdat het goed is,
Niet alleen omdat het kans van slagen heeft.

Hoop is niet optimisme,
niet de overtuiging dat iets goed zal aflopen.
Hopen is zeker weten dat iets zinvol is,
Ongeacht de afloop.

Václav Havel (1936-2011)

“Over Brahms”

Johannes Brahms zou zichzelf nooit omschreven hebben als een diepgelovig mens. Hij was eerder een agnost, iemand die het in religieus opzicht allemaal niet zo zeker weet. Hij paste dus ook niet naadloos in allerlei kerkelijke kaders. Maar hij was wel een verwoed Bijbellezer, met grote kennis van de Schrift. Het motet *Warum ist das Licht gegeben?*, dat wij gaan zingen, is een resultaat van dat Bijbellezen. Het bestaat -net zoals zijn beroemde Requiem- uit teksten die Brahms zelf bij elkaar heeft gezocht en op muziek gezet; en hij deed dat niet vanwege een compositieopdracht, maar eerder uit innerlijke noodzaak. Hij gebruikt er de oude motetvorm voor: een aantal Bijbelteksten (onberijmd, rechtstreeks uit de Luthervertaling genomen), afgesloten met een koraal. Voor mij spreekt er uit dit werk, zoals bij zovele koorwerken van Brahms, een groot gevoel voor rechtvaardigheid, een klacht over onrecht en lijden, en toch ook een stille hoop dat dingen recht gezet zullen worden, al had Brahms absoluut geen duidelijk beeld van hoe dat dan zou werken. Toch vind ik die hoop in zijn werken altijd heel troostrijk. Brahms is voor mij zelfs één van de beste troosters.

In dit motet zet hij eerst een deel van de klacht van Job op muziek. Job, de rijke rechtvaardige die in één klap alles verloren was, zijn kinderen, zijn bezittingen, zijn gezondheid. Hij zat op de puinhopen van zijn leven en had alleen nog een scherf om zijn zweren te krabben. Als zijn vrienden op bezoek komen om hem te beklagen, gaan ze eerst zeven dagen en zeven nachten zwijgend bij hem zitten. En dan opent Job zijn mond en vervloekt de dag van zijn geboorte. Na een paar regels komen dan de zinnen die Brahms op muziek heeft gezet. Het is de klacht: “Waarom moet een mens verder leven als hem zoveel ellende overkomt?”. Niet: “Waarom gebeurt dit?” of: “Waarom doet God me dit aan?”. In de volgende delen klinkt er een oproep om hart en handen op te heffen tot de genadige God in de hemel: een tekst uit de Klaagliederen van Jeremia, gedicht na de verwoesting van Jeruzalem; en we worden herinnerd aan het geduld van Job, die het volhield totdat er een rechtvaardig einde kwam (uit de brief van Jakobus). God is een “Erbarmer”, horen we – en dat woord klinkt in deze zetting als een vervulling van de verlangens van Job, Jeremia en Jakobus. In het slotkoraal (van Luther) wordt de bevrijding door de doodsslaap bezongen. Edward van 't Slot (tenor)

**Es ist genug; so nimm, Herr,
meinen Geist**

zu Sions Geistern hin,
lös auf das Band,
das allgemächlich reißt,
befreie diesen Sinn,
der sich nach seinem Gotte sehnet,
der täglich klagt und nächtlich thränet.
Es ist genug.

Es ist genug:
Herr wenn es dir gefällt,
so spanne mich doch aus.
Mein Jesus kommt:
nun gute Nacht, o Welt!
ich fahr' ins Himmels Haus,
ich fahre sicher hin mit Frieden,
mein großer Jammer bleibt darnieden.
Es ist genug.

Prelüdija

Sanctus Dominus Dei Sabaoth.
Pleni sunt caeli et terra gloria tua.
Hosanna in excelsis.
Benedictus qui venit in nomine Domini.
Hosanna in excelsis.

Agnus Dei, qui tollis peccata mundi,
miserere nobis.
Agnus Dei, qui tollis peccata mundi,
dona nobis pacem.

Herr, sei gnädig
unserm Flehn und erfülle uns
mit deinem Geist;

Het is genoeg; aanvaard
mijn geest, Heer,
bij de geesten van Sion,
maak de band los,
die rustig losgaat,
bevrijd dit bewustzijn,
dat naar zijn God verlangt,
dat klaagt bij dag
en tranen laat bij nacht.
Het is genoeg.

Het is genoeg;
Heer wanneer het u past,
span mij maar uit.
Mijn Jezus komt:
goede nacht, wereld,
ik reis naar het hemels huis,
ik reis er veilig heen in vrede,
mijn narigheid blijft ginds
beneden.
Het is genoeg.

Heilig, God van de hemelse
machten. Hemel en aarde
zijn vol van uw heerlijkheid.
Hosanna in de hoge.
Gezegend die komt in de naam
van de Heer. Hosanna in de hoge.

Lam Gods dat de zonden der
wereld draagt, erbarm u over ons.
Lam Gods dat de zonden der
wereld draagt, geef ons vrede.

Heer, wees genadig
op ons smeken en vervul ons
met uw geest;

Herr, sei gnädig
und schreib in unser Herz dein Gebot,
Herr, erhör uns!

Warum ist das Licht gegeben dem Mühseligen,
und das Leben den betrübten Herzen,
die des Todes warten und
kommt nicht,
und grüben ihn wohl aus dem
Verborgenen,
die sich fast freuen und sind fröhlich,
daß sie das Grab bekommen,
und dem Manne,
deß Weg verborgen ist,
und Gott vor ihm denselben bedeckt?

Lasset uns unser Herz
samt den Händen
aufheben zu Gott im Himmel.

Siehe, wir preisen selig,
die erduldet haben.
Die Geduld Hiob habt ihr gehört,
und das Ende des Herrn
habt ihr gesehen;
denn der Herr ist barmherzig
und ein Erbarmer.

Mit Fried und Freud ich fahr dahin,
in Gottes Willen,
Getrost ist mir mein Herz und Sinn,
sanft und stille.
Wie Gott mir verheißten hat:
der Tod ist mir Schlaf worden.
Martin Luther (1524)

Heer, wees genadig
en schrijf uw gebod in ons hart,
Heer, verhoor ons!

Waarom geeft God het licht aan
ongelukkigen,
het leven aan verbitterden?
Zij wachten op de dood die
uitblijft,
ze zoeken naar hem, meer dan
naar schatten;
hun vreugde kent geen grenzen,
ze jubelen als ze hun graf
gevonden hebben.
[Waarom geeft God het licht]
aan hem voor wie de weg
verborgen blijft, wie Hij de weg
verspert? Job 3:20-23 (NBV21)

Laten we met onze handen
ook ons hart
opheffen tot God in de hemel.
Klaagliederen 3:41 (NBV21)

Degenen die standhielden
prijzen we gelukkig!
U hebt gehoord hoe standvastig
Job was,
en u weet welke uitkomst de Heer
gaf; de Heer is immers liefdevol
en barmhartig. Jakobus 5:11 (NBV21)

Zo God wil ga ik vredig heen,
vol van vreugde,
omdat Hij zelf mij heeft getroost,
mij verheugde.
Want God heeft mij toegezegd:
mijn sterven wordt als slapen.
Sytze de Vries (2018)

Paimentunnelma

Soikaa kellot, kuoleman kellot,
haudalla haaveitteni,
ei tule enää,
ei tule enää hän,
joka multaan meni.
Soikaa kaikki siniset kellot
sinisen lemmen surmaa,
ja tulkaa kaikki tuonelan joukot
sulholle tuomaan turmaa.
Valkea morsian kuoleman pellolla
valkeeta pellainta kitkee,
maaliman soissa sureva sulho
uupuu yöhön ja itkee.

Klusās dziesmas

Nosāpi pārsāpi mūžu gara diena.
Lai tevi aiznest, nēzdogā zaļā
lai tevi aprakt puķes un rozes
tad celsies augšām tad atsāpēsi

Dusi dusi nogurusi

man vēl nakts
nav atnākusi saule blāzmu nolikusi
tālu prom pret tavu pusi
klusi klusi mirdzējusi
vienu dziesmu dziedājusi
vienu pusi iesākusi
otru pusi aizmigusi

Trīs meži jāj tumšos zirgos,
trīs meži pie durvīm stāv,
trīs reizes pie durvīm klauvē,
bet manis tais mājās nav.

Pastorale (piano solo)

Klinkt klokken, doodsklokken,
bij het graf van mijn dromen
Zij komt niet meer,
zij komt niet meer,
zij onder de aarde.
Klinkt alle blauwe klokken
om de dood van de blauwe liefde,
en komt alle troepen van de
onderwereld vernietiging brengen
voor de bruidegom.
De witte bruid, op de akker van
de dood, wiedt de witte vlas,
in de moerassen van de wereld
raakt de rouwende bruidegom
uitgeput in de nacht en huilt.

Zachte liederen

Gekwetst meer dan gekwetst
levenslange dag/ laat je
wegdragen in een groene
zakdoek/ laat je begraven
bloemen en rozen zullen dan
opstaan/ dan kom je de
kwetsuur te boven

Slaap, slaap jij die moe bent
voor mij is er nog geen nacht
de zon heeft de dageraad
weggelegd ver weg aan jouw
kant heeft stil, stil geglinsterd
één lied gezongen één heft
begonnen de andere is
ingeslapen

Drie bossen rijden op donkere
paarden, drie bossen staan voor
de deur,
drie maal kloppen zij op de deur,
maar in dat huis ben ik niet.

Paldies tev vėlā saule

ka gauži sasildīji
par māti un par muti
par manu dvašu biji
es nezinu kas paliks
šo sūro vārdu starpā
bet sirds pie ceļmalas
kā klusa rudzu vārpa

Es saß ein schneeweiß Vögelein

auf einem Dornensträuchelein
din don deine din don don
„O Nachtigall, klein Vögelein,
willst du nicht mein Bote sein“
din...
es nahm den Brief wohl in den Mund
und trug ihn übern grünen Grund.
din...
Es klopft an Liebchens Fensterlein:
„Sag schläfst du oder bist du tot?“
din...
„Ich schlafe nicht, ich wache nicht,
ich bin getraut ein halbes Jahr.“
din...
„Bist du getraut ein halbes Jahr,
mich dünkt, es sind wohl tausend
Jahr.“ *din...*

A Good-Night

Close now your eyes and rest secure;
thy soul is safe enough, thy body sure;
he that loves thee, he that keeps
and guards thee, never slumbers,
never sleeps.
The smiling conscience
in a sleeping breast

Dank late zon
die mij zo hebt verwarmd
mijn moeder, mijn mond,
mijn adem was je
ik weet niet wat blijft
tussen deze bittere woorden
anders dan een hart langs de
weg als een stille roggeaar.

Er zat een sneeuw wit vogeltje
in een kleine doornenstruik,
din don deine din don don
„O nachtegaal, klein vogeltje,
wil jij wel mijn bode zijn“

Hij nam de brief goed in de
bek en droeg hem over het
groene dal.
Hij klopt aan mijn liefje's raam:
“Zeg, slaap je of ben je dood?”

“Ik slaap niet en ik waak niet,
ik ben een half jaar getrouwd”

“Ben jij een half jaar getrouwd,
voor mij lijkt het wel duizend
jaar.”

Francis Quarles (1592-1644)

Sluit je ogen maar en weet je
beschermd; je ziel is helemaal
veilig, je lichaam geborgen;
hij die van je houdt, hij die je
bewaart en beschermt,
sluimert noch slaapt.
Het glimlachend geweten
in een slapend hart

has only peace, has only rest;
the music and the mirth of kings
are all but discords, when she sings.
Then close your eyes and rest secure;
no sleep so sweet as thine,
no rest so sure.

Tundra

Wide, worn and weathered,
sacred expanse
of green and white and granite grey;
snowy patches strewn,
anchored to the craggy earth,
unmoving;
while clouds dance
across the vast, eternal sky.

Sechs Klänge aus Mähren **Dyby byla kosa nabróšená,**

dyby byla votava,
coby vona drobnó jetelinku,
co by vona šupala!
A šupaj, šupaj drobná jetelinku;
co je mně po tobě,
dys ty se mně provdala!

Slavíkovský polečko malý,

nebudeme synečku svoji,
nebudeme není to možná,
ani nám to, můj synečku,
tvá mama nedá.
Copak je nám co po naší mamě,
našá mama nevládne.
Jenom ty mě, má panenke,
jenom ty mě chcej,
jenom ty mě na dobró noc
ručenky podej.

is enkel vrede, heeft pure rust;
de muziek en het opgewektheid
van koningen lijken wel
wanklanken, wanneer zij zingt.
Sluit je ogen nu maar en weet je
beschermd; geen slaap zo zacht
als de jouwe, geen rust zo zeker.

Charles Anthony Silvestri

Uitgestrekte, door weer
geteisterde heilige ruimte
in groen en wit en
granietgrauw;
besneeuwde vlakken alom,
verankerd aan de bultige aarde,
onbeweeglijk;
terwijl wolken dansen
langs de wijde, eeuwige hemel.

Als mijn zeis goed scherp was,
als het hooitijd was,
fijne klaver in het grasland, ha,
dan zou hij maaïen!
Maai, maai de fijne klaver!
Waarom zou jij nog iets voor me
betekenen, mijn schoonheid, nu je
'ja' gezegd hebt tegen een ander!

Wat is het Slavikov-veldje klein,
we zullen nooit kunnen trouwen,
lief. Nee, nooit, onmogelijk, dat
kleine lapje, nooit, mijn lief.
Je moeder zal het ons nooit
geven.
Wat maakt het ons uit wat mijn
moeder zal zeggen? Mijn moeder
bepaalt niet.
Lief, zeg alleen maar dat je van
me houdt en geef me voor de
goede nacht je mooie handje.

Holub na javoře

Letěl holúbek na pole,
aby nazobal své vole.
Jak své volátko nazobal,
pod jaborečkem posedal.
Pod jaborečkem má milá
zelený šatek vyšívá.
Vyšívá na něm víneček,
že ju opustil syneček.
Vyšívá na něm z růže květ,
že ju opustil celý svět,
vyšívá na něm víneček,
že ju opustil syneček.

V dobrým sme se sešli,

v dobrým se rozejdem, takeli,
můj synečku,
můj na sebe zapomenem?
Já na tě zpomenu, to nejedno v roce.
Já na tě, má panenka,
já na tě v každém kroce.

Šípek

Šlo děvče na travu na lučku zelenu.
Němohlo ji nažat' pro rosu studenu.
Po lučce chodilo,
žalostně plakalo.
Nadešlo tam šípek,
na tym šipku kvítek.
Kvitku, milý, já tebe utrhnu.
Nětrhaj mne v zimě,
moja krasa zhyně.
Nětrhaj mne v letě,
dy slunečko peče.
Uthni mne z jara,
moja krasa stala.

De duif op de esdoorn.

Een duif vloog over de velden
Om zich te goed te doen aan
graan. Met volle krop ging zij
in een esdoorn zitten.
En onder die esdoorn
borduurde mijn lief een groen
hoofddoekje. Ze borduurde
ook een krans,
want haar vriend heeft haar
verlaten.
Ze borduurde ook een rozenknop,
want, helaas,
allen hebben haar verlaten.

Vrienden, we hebben elkaar
ontmoet, we gaan weer uiteen,
vergeten we elkaar dan?
Zeg me, lief, vergeten we elkaar?
Ik zal vaker dan eens per jaar aan
je denken,
aan jou zal ik denken op ieder
moment.

De egelantier

Een meisje ging het groene
grasland in, maar kon niet
maaïen door de dauw.
Dikke tranen huilend ging ze weg
door de weiden.
Vond daar een egelantier
en zag een roos.
Roos, lief bloempje,
ik ga je plukken.
Pluk me niet in de winter, dan
verlept mijn schoonheid,
pluk me niet in de zomer, de zon
zal me verbranden,
maar pluk me in de lente,
dan blijf ik lang mooi.

Zelenaj se, zelenaj,
zelená trávo v lesi.
Jak se já mám zelenat',
dy už sem na pokosi?
Zelenaj se, zelenaj, zelená trávo v háju!
Jak se já mám zelenat',
dy mě už dotínajú?
Zelenaj se, zelenaj, zelený tulipáne!
Jak se já mám zelenat', dy mně už listí
vjadne? Dyž ty mě chceš opustit',
můj švarný galáne.
Podivaj se, má milá,
tam na tu suchú plankú;
jesli se rozzelená, budeš mojí galánkú.
Podivaj se, má milá,
tam na tu suchú jedlu.
Jesli se rozzelená,
teprem si tebe vezmu.
Už jsem já, se dívala, já včera
odpoledňa; zadržaná ta jedla,
dyž se nic nezelená.
Už jsem já, se dívala, já včera,
ba i dneska; ja, už se tam zelená
ve vršku halúzka.

Word groen, groene kruiden
in het bos.
Ach hoe kan ik groen worden,
de maaier komt er aan.
Wordt groen, kruiden in het bosje!
Ach hoe kan ik groen worden,
ik ben al gemaaid.
Word groen, groene tulp!
Ach hoe kan ik groen worden, ik
ben al verwelkt.
Want jij wilt bij mij weg,
geliefde.
Kijk ginds, mijn lief,
die droge aarde,
als het weer groen wordt,
zul je mijn geliefde zijn.
Kijk ginds, lief, die dorre spar,
hij zal groen worden
als ik met je trouw.
Gisteren heb ik het hier gezien,
vervloekte spar,
jij wordt nooit groen.
Gisteren heb ik het hier gezien,
zelfs ook vandaag,
ja, hij wordt al groen
aan de puntjes van de takken.

Eugène van Boheemen

Eugène van Boheemen (1958) is werkzaam als docent 'vrije improvisatie', muziektheorie, ensembleleiding en koordirectie aan het ArtEZ conservatorium in Zwolle. Als koorleider dirigeert hij het Overijssels Kamerkoor, het ArtEZ studentenkoor en zo nu en dan een projectkoor en kleinere ensembles. Hij werkt als pianist en componist/arrangeur in projecten. Hij geeft workshops door het land met onderwerpen als: nieuwe koormuziek, vocale en instrumentale improvisatie, werkvormen en repetitie-techniek en is als zodanig inzetbaar in workshops op maat. Tevens kun je hem tegenkomen in jury's van concoursen en festivals.

Hij treedt tevens op als pianist en pianist/begeleider of zanger in diverse samenstellingen.

Met zijn Overijssels Kamerkoor wil hij vooral nieuwe muziek uitvoeren, er in ieder geval een belangrijk deel van de concertprogramma's mee verrijken.

Philine Coops

Philine Coops begon haar pianostudie bij Corrie Bruinzeel en studeerde vervolgens bij Rudy de Heus en Frank van de Laar aan het ArtEZ Conservatorium in Zwolle.

Philine zet zich in voor hedendaagse klassieke muziek door werk uit te voeren van Nederlandse componisten als Simeon ten Holt, Toon Hagen en Annette Kruisbrink. Daarnaast is ze een veelgevraagd repetitor en concertbegeleider van solisten, muziekstudenten en koren.

Tevens is Philine werkzaam binnen 'Podiumkunst Muzinder', een collectief van musici dat uiteenlopende programma's en voorstellingen ontwikkelt en uitvoert in verschillende samenstellingen.

Haar privépraktijk telt gemiddeld 35 pianoleerlingen waarmee ze is aangesloten bij Docentencollectief Dubbelgreep te Zwolle. Philine is lid van EPTA Nederland, waar pianoleerlingen kunnen deelnemen aan de jaarlijkse graadexamens.

Overijssels Kamerkoor

Het Overijssels Kamerkoor (OKK) werd in 1959 als Madrigaalkoor opgericht door Wouter de Rooy, die tevens de eerste dirigent was. Hij werd opgevolgd door Jacques Reuland (destijds directeur van het Zwols Conservatorium) die het koor vele jaren leidde. Sinds 1998 staat het koor onder leiding van Eugène van Boheemen.

Onder het motto 'Een koor met lef en energie!' wordt gestreefd naar kwalitatief hoogwaardige uitvoeringen, waarbij graag origineel en zelden uitgevoerd werk wordt gebracht.

Jaarlijks geeft het Overijssels Kamerkoor een vijftal concerten, in Zwolle en elders in de provincie. Incidenteel treedt het koor op in het buitenland.

Het repertoire omvat veelal a capella koorwerken, maar het koor wordt ook regelmatig begeleid door instrumentalisten, bijvoorbeeld op piano, orgel of door een strijkersensemble.

In 2019 is het 60-jarig bestaan gevierd met een drietal jubileumconcerten onder de titel '*May the rains come*', in samenwerking met beeldend kunstenaar Ronald Westerhuis, die zijn studio RAW-space ter beschikking stelde als concertlocatie. Afgelopen jaar is het 5e lustrum van Eugène bij OKK muzikaal gevierd met mooie programma's en een koorreis naar Zwitserland.

De koorleden

Het koor bestaat momenteel uit 9 sopranen, 10 alten, 5 tenoren en 8 bassen.
De leden komen uit Zwolle en wijde omgeving.

Sopranen

Inge Andriesse
Marion Bloemendaal
Nanja de Jong
Marieke Meijer
Ariane Niemeijer
Joke Nijland
Annette Riemersma
Anneke de Vries
Christl Wassenaar

Aukelien Wierenga
Tonnie Wieten

Tenoren

Jos Bouman
Martin van der Linde
Kees Riemersma
Edward van't Slot
Rinze de Vries

Alten

Janet Davids-Taen
Jannie Gols
Anke Haaksma
Arianne Houweling
Judith Koedoot
Elly van der Spek
Margrit Vos
Els Westra

Bassen

Wouter Bochanen
Cor Brem
Rijk van Haaften
Frans Jurjaanz
Jacob Koedoot
Henk la Roi
Maas Jan Top
Bastiaan Venhuis

Er is een vacature is voor tenminste één tenor

www.overijsselskamerkoor.nl

Wie op de hoogte wil blijven van onze concerten, kan zich via
bovenstaand webadres aanmelden voor onze nieuwsbrief

--